

РЕШЕНИЕ

№ 26344

гр. София, 07.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12
състав,** в публично заседание на 11.11.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **9144** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268 от Данъчно-осигурително процесуалния кодекс (ДОПК).

Производството е образувано по жалба на Р. С. З., с ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес [населено място], ж.к. „Х. Д. № 135, вх. Д, ет. 2, ап. 86, чрез адв. Х. С.- САК, с адрес за кореспонденция- [населено място], [улица], вх. „Б“, ет. 2, срещу Решение № ПИ-259 от 16.08.2024 г., на Х. М., изпълняващ длъжността директор на ТД на НАП- С., с което е оставена без уважение като неоснователна жалбата срещу Разпореждане с изх. № С 240022-137-0005940/19.07.2024 г., постановено от главен публичен изпълнител- Л. П., при същата дирекция. Жалбоподателката излага доводи за незаконосъобразност на обжалваното решение по съображения за неправилно приложение на материалния закон и незаконосъобразно постановяване на разпореждането и решението. С жалбата се иска отмяна на решението и на потвърденото с него разпореждане, както и да се върне преписката на публичния орган за ново произнасяне при съобразяване на изложените в жалбата аргументи.

В съдебно заседание жалбоподателят чрез процесуален представител поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена по изложените в нея съображения. Претендира присъждане на съдебните разноски.

Ответникът – Изпълняващ длъжността директор на ТД на НАП [населено място] – Х. М., редовно уведомен, не се явява, представлява се от юрк. И., което оспорва жалбата като неоснователна. Моли да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител.

Административен съд София-град, Първо отделение, 12-ти състав, като обсъди доводите и възраженията на страните и извърши дължимата проверка по чл. 160, ал. 2 във връзка с чл. 144, ал. 2 от ДОПК, от фактическа и правна страна по оспорването по делото приема за установено следното:

По допустимостта на оспорването:

Жалбата е допустима, като подадена в срока по чл. 268, ал. 1 от ДОПК и от надлежна страна. С обжалваното по делото решение, издадено на правно основание чл. 267, ал. 2, т. 3 и т. 5 от ДОПК, е оставена без уважение жалбата на Р. С. З., с ЕГН [ЕГН], срещу Разпореждане от дата 19.07.2024 г. на главен публичния изпълнител- Л. П., с което е постановен отказ за отписване по давност на публични задължения по изпълнително дело №[ЕИК]/2016 г., с длъжник оспорващия.

Предвид правното основание, въз основа на което е издадено оспореното решение, то същото подлежи на съдебен контрол, както изрично е предвидено в чл. 268 от същия кодекс.

Предвид изложеното, съдът дължи разглеждането на жалбата по същество.

По основателността на жалбата съдът приема следното:

Производството по издаването на оспореното по делото решение е образувано по подадената жалба с вх. № 94-Р-235/02.08.2024 г. по описа на ТД на НАП С., от Р. С. З., срещу Разпореждане с изх. № С 240022-137-0005940/19.07.2024 г., издадено от Л. П. на длъжност главен публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при същата дирекция. Оспореното решение е издадено от компетентен орган, в предвидената писмена форма, не страда от пороци, свързани със съдържанието му или процесуални правила. Ответникът е бил сезиран с подадена в срок жалба срещу разпореждането на публичния изпълнител и от лице с право и интерес от оспорването му.

Оспорващата Р. С. З., е длъжник по изпълнително дело №[ЕИК]/2016г., образувано за принудително събиране на публични вземания за ДОО, ЗО, ДЗПО и данък по ЗДДФЛ за сума в общ размер 24 341,95лв., от които главница в размер на 11739,52лв. и лихви в размер на 12602,43лв.

Издадено е съобщение за доброволно изпълнение с изх. № С170022-048-0088169 от 16.05.2017 г., без данни за връчването му.

На основание чл. 217, ал. 2 от ДОПК на 20.11.2017 г. във връзка с образуваното изпълнително дело №[ЕИК]/2016 г. и допълнително установени публични вземания е издадено Разпореждане за присъединяване с изх. № С179922-105-0294804/20.11.2017 г. от Д. Г.- публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С., с което са присъединени вземания представляващи, задължения по подадената от жалбоподателката Декларация об. 6 /ДОО, ЪПФ, ЗО/ за периода 01.01.2016 г.-31.12.2016 г., в общ размер на 1 287,46 лв., от които 1 217, 32 лв. главница и 70,14 лв. лихва.

На основание чл. 200 от ДОПК и чл. 202, ал. 1 във връзка с чл. 195, ал. 1-3 от ДОПК, като е преценил, че ще се затрудни събирането на установените и изискуеми публични задължения, по изпълнителното дело, публичният изпълнител на ТД на НАП С. е издал Постановление с изх. № С170022-022-0072187/20.11.2017г., с което е наложен запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление, находящи се в Банка ДСК АД, Банка О., Р.

Банк и У. Булбанк за сумата от 17 080, 96 лв. Изпратени са запорни съобщения на банките, като от Банка ДСК АД е върнат отговор, че лицето не е клиент на банката, от У. Булбанк е получен отговор, че сметките на жалбоподателката и ЕТ „Валентин ММ-Ралица Захариева“ са запорирани. От Р. Банк са изпратили отговор, че по откритата сметка на лицето- Р. З., няма наличност.

С Разпореждане за присъединяване с изх. № С170022-125-0346808/06.12.2017 г. към изпълнителното дело са допуснати за присъединяване публични вземания по Декларация по ЗДДФЛ за период от 01.01.2013 г.-31.12.2013 г., Декларация обр. 6/ ДОО, УПФ, ЗО/ за период от 01.01.2011 г.-31.12.2011 г., Декларация обр. 6/ ДОО, УПФ, ЗО/ за период от 01.01.2012 г.-31.12.2012 г., в размер на 200 лв.

С Разпореждане за присъединяване с изх. № С180022-125-0036039/06.02.2018 г. към изпълнителното дело са допуснати за присъединяване публични вземания по Декларация по ЗДДФЛ за период от 01.01.2013 г.-31.12.2013 г. и Декларация обр. 6/ ДОО, УПФ, ЗО/ за период от 01.01.2012 г.-31.12.2012 г., в размер на 200 лв.

С Разпореждане за присъединяване с изх. № С180022-105-0150996/30.05.2018 г. към изпълнителното дело са допуснати за присъединяване публични вземания по Декларация обр. 6/ ДОО, УПФ, ЗО/ за период от 01.01.2017 г.-31.12.2017 г., в размер на 510, 36 лв. главница и лихва в размер на 4,26 лв. Издадено е и Разпореждане за присъединяване № С180022-125-0162434 от 30.05.2018 г., с което към изп.дело са допуснати за присъединяване публични вземания по Декларация по ЗДДФЛ за период от 01.01.2013 г.-31.12.2013 г., Декларация обр. 6/ ДОО, УПФ, ЗО/ за период от 01.01.2012 г.-31.12.2012 г., в размер на 200,00 лв., и Разпореждане за присъединяване с изх. № С190022-125-0174134/18.06.2019 г., с което към изпълнителното дело са допуснати за присъединяване публични вземания по Декларация по ЗДДФЛ за период 01.01.2013 г.-31.12.2013 г., Декларация обр. 6/ ДОО, УПФ, ЗО/ за период от 01.01.2012 г.-31.12.2012 г., в размер на 30,00 лв.

Срещу разпореждането на дата 14.03.2022 г. Р. С. З., е подала възражение с вх. № 0634-00-4/14.05.2022 г. за изтекла погасителна давност, като

Възражението е разгледано от публичния изпълнител, който е издал Разпореждане с изх. № С220022-137-000861/24.03.2022 г., с което на основание чл. 225, ал. 1, т. 7 във вр. с чл. 168, т. 3 и чл. 171, ал. 1 от ДОПК, е прекратено ИД №[ЕИК]/2016 г. е прекратено по отношение на изпълнителни титули: НП от 2010 г. на МВР и Ф. от 2016 г., като е отказано прекратяването на производството по изпълнително дело по изпълнителни титули подробно изложени в същото. Няма данни за предприети действия във връзка с разпореждането в частта за отказа да се отпишат публичните задължения.

Оспорващата с възражение № С2400-22-0393044 от 19.07.2024 г. чрез адв. С. иска отписване по давност на задължения по ИД №[ЕИК]/2016 г., възникнали през периода 01.01.2012 г. до 31.12.2018 в общ размер на 27 330,33 лв., по което е издадено Разпореждане за отказ за прекратяване на производството по принудително изпълнение с изх. № С240022-137-0005940 от 19.07.2024 г., на публичен изпълнител при ТД на НАП С., с което е постановено следното:

-ИД № 06013596/2016 г. е прекратено по отношение на изпълнителни титули НП от 2010 г.на МВР и Ф. от 2016 г.

- за останалите задължения е постановен отказ за прекратяването на производството по изп. Дело, подробно изложени в същото.

На 02.09.2024 г. Р. З., е подала жалба с вх. № 94-Р-235/02.08.2024 г., срещу

Разпореждането от 19.07.2024 г. до директора на ТД на НАП, разгледана с оспореното пред съда решение на този орган, искането до административния орган е да отмени разпореждането за отказ и да бъдат отписани задълженията по изп.дело., поради изтичането им по давност.

С оспореното по делото Решение № ПИ-259/16.08.2024 г. на и.д. директора на ТД на НАП С.- Х. М., по отношение на оспореното пред него Разпореждане за отказ за прекратяване на производството по принудително изпълнение с изх. № С240022-137-0005940/19.07.2024 г., е постановено следното/

1)разпореждането е отменено в частта, в която е отказано прекратяване по давност на производството по принудително изпълнение по отношение на публичните задължения по изпълнителни титули: публични задължения по декларация обр. 6 / УПФ, ДОО, ЗО/ за периода 01.05.2017 г.- 31.12.2017 г., в изпълнение на решението на директора, публичният изпълнител е издал Разпореждане с изх.№ С240022-035-0309682/22.08.2024г., с което е разпоредил частично прекратяване на производството по изпълнителното дело в частта за УПФ, ДОО и ЗО по Декларация обр.6 за периода от 01.01.-31.12.2017г.

2)В останалата част жалбата срещу постановлението е оставена без уважение – т.е. за като незаконосъобразно, а в останалата част, жалбата е оставена без уважение, като неоснователна. Административният орган се е мотивирал, с това че действително, по аргумент от чл. 172, ал. 1, т. 5 давността е спряна с налагането на обезпечителни мерки, като към момента на спиране не е изтекла предвидената от закона 5-годишна погасително давност по посочените в Решение № ПИ-259/16.08.2024 г. задължения подробно обсъдени в мотивите за 2013, 2014, 2015, 2016 и 2018г. Според мотивите на решението, в рамките на петгодишния давностен срок по отношение на данъчните задължения има спиране и прекъсване на давността. В предвидения петгодишен давностен срок в чл. 171, ал. 1 от ДОПК е издадено Постановление с изх. № С170022-022-0072187/20.11.2017 г., с което са предприети действия по чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК, с цел спиране на давностния срок. Прието е, че безспорно са извършени действия по обезпечаване на публичните задължения с издаденото Постановление, с което е наложен запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление, за сумата в размер на 17 080, 96 лв.

Органът е изложил мотиви, че за задълженията по Декларация по ЗДДФЛ за 2013г., давностният срок по чл. 171 от ДОПК е започнал да тече на 01.01.2015 г. /смятано от 01.01. на годината, следваща годината, в която е следвало да се плати публичното задължение/ и съответно на това изтича на дата 31.12.2019 г. , но в този период давността била прекъсната по чл. 171, ал. 1 от ДОПК с налагането на обезпечителна мярка – запор върху банкови сметки с постановлението на публичния изпълнител, обсъдено по-горе. Също са споделени доводите на публичния изпълнител за спиране на давността на основание чл. 172, ал.1, т. 5 от ДОПК.

Идентично и за останалите публични задължения са изложени съображения за началото на давностните срокове по декларациите, по който въпрос няма спор – идентични са и мотивите в жалбата на З., а също и в разпореждането на публичния изпълнител. За всяка от декларациите по години – 2013- 2016, директорът е посочил, че петгодишната давност е спряна „с постановлението и вписването на запорните съобщения в посочените по-горе банки – т.е. спирането е настъпило през 2017г. За задълженията за 2018г., началото на давностния срок е 2020г., и изтича в края на

2025г.

Формиран е извод, относно характера на вземането- за „имуществена санкция“ като обект на анализ на ТР № 3 от 03.07.2014 г. по т.д. № 5/2013 г. на ВАС. За имуществена санкция, съгласно разпоредбата на чл. 83 от ЗАНН като вид публично вземане по смисъла на чл. 162, ал. 2, т. 5, вр. т. 7 от ДОПК давността е започнала да тече на 01.01.2015 г. /смятано от първи януари на годината, следваща година, в която е следвало да се плати публичното задължение и съответно на това изтича на 31.12.2019 г. Тъй като в периода на течение на срока по чл. 171, ал. 1 от ДОПК, е издадено Постановление за налагане на обезпечителни мерки № С1700022-022-0072187/20.11.2017 г., с което на длъжника- З. е наложен заповор върху банковите сметки, находящи се във всички търговски банки и давността е спряна и към момента на издаване на Решението не е изтекла.

С Решението на директора жалбата по административен ред е оставена без уважение по искането за отписване на публични задължения, както следва:

1. Декларация по ЗДДФЛ за периоди 01.01. до 31.12 за годините 2013, 2024 и 2015г. - точки 1-3 от мотивите на решението

2. Публични задължения по Декларация обр.6 – УПФ, ДОО и ЗО за периоди годините 2013, 2014 и 2015. Точки 4, 5 и 6 от решението

3. публични задължения по СД по ЗДДС за данъчни периоди от м. 02.2014г. до м.11.2014г. с начало на давностния срок 01.01. 2015г. – т. 8 от мотивите на решението; СД по ЗДДС за м. 12.2014г., с начало на давностния срок 01.01.2016г., задължения по СД по ЗДДС за от м. 01. до м. 11.2015г. с начало на давностния срок 09.01.2016г. – т. 10 от мотивите на решението ;СД по ЗДДС за м.12.2015г. с начало на давностния срок 01.01.2017г. – т.11 от решението; СД по ЗДДС за периода м. 02.2016г. до м. 03.2016г. – началото на давностния срок е 01.01.2017г.

5. В решението на директора по т. 13 от мотивите са обсъдени задължения за периода 01.05.2018г. до 31.12.2018г. по декларация обр. 6 за УПФ, ДОО и ЗО, но видно от разпореждането на публичния изпълнител, такива не са посочени. В справката за актуалните задължения към 02.08.2024г. са посочени задължения за периода 01.05.2018г. до 31.12.2018г., по декларация обр. 6 а такива задължения, платими до 30.04.2019г. , с началото на давностния срок 01.01.2020г.

По спорните по делото твърдения и относими към разрешаването на правния спор разпоредби, съдът приема следното:

Предмет на съдебен контрол на настоящото производство са Разпореждане с изх. № С 240022-137-0005940/19.07.2024 г., с което се отказва погасяването по давност на задълженията по изпълнително дело №[ЕИК]/2016 г., и потвърждаващото го решение на и.д. директора на ТД на НАП С., с изключение частта в която е отменено относно публичните задължения по Декларация обр.6 /УПФ, ДОО, ЗО/ за периода 01.05.2017г.-31.12.2017г.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспореното решение, Съдът намира, че то е издадено от компетентния административен орган и в рамките на неговите правомощия, и в необходимата форма. Същото се отнася и до контролираното с обжалваното решение акт – потвърденото разпореждане. Процесното разпореждане е издадено от компетентен орган - от главен публичен изпълнител в компетентната териториалната дирекция на НАП, съгласно чл. 8, ал. 1, т. 1 от ДОПК и съгласно правомощията на този орган, определени в чл. 167 вр. с чл.

226 от ДОПК, в предвидената в чл. 196 от ДОПК писмена форма и посочените в същата норма задължителни реквизити.

Погасителната давност е материално-правен институт, поради което и при липса на изрична правна норма в противна насока, следва да се приложи тази разпоредба, която е в сила към момента на възникване на всяко от задълженията. Давността за публичните задължения е разписана в чл. 171 от ДОПК, според ал. 1, на която публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от първи януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. Според ал. 2 с изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността освен в случаите, когато задължението е отсрочено или разсрочено, или изпълнението е спряно по искане на длъжника.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ДОПК давността спира: т. 1 - когато е започнало производство по установяване на публичното вземане - до издаването на акта, но за не повече от една година; т. 2 - когато изпълнението на акта, с който е установено вземането, бъде спряно - за срока на спирането; т. 3 - когато е дадено разрешение за разсрочване или отсрочване на плащането - за срока на разсрочването или отсрочването; т. 4 - когато актът, с който е определено задължението, се обжалва; т. 5 - с налагането на обезпечителни мерки; т. 6 - когато е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение.

Според чл. 172, ал. 2 от ДОПК давността се прекъсва с издаването на акта за установяване на публичното вземане или с предприемането на действия по принудително изпълнение, като съгласно ал. 3 от прекъсването на давността започва да тече нова давност.

Тъй като публичните задълженията за фондовете на ДОО, ДЗПО, вноски за НЗОК и за данък върху доходите на физическите лица, са възникнали въз основа на подадени от З. декларации, **то върху същите не са наложени предварителни обезпечителни мерки, доколкото такива мерки се налагат в процеса на установяване на публични задължения от съответните компетентни органи.** Публичният изпълнител, отговорен за събиране публичните задължения на З., е бил задължен съгласно чл. 221, ал. 4 ДОПК да наложи обезпечения, и това е изпълнено с издаването на Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С170022-022-0072187/20.11.2017 г., с което е наложен запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление, находящи се в търговските банки. До търговски банки са изпратени заповрни съобщения за вида на наложеното обезпечение и размера на сумата, за която се налага, като съответно от Банка ДСК АД са върнали отговор, че З. не е клиент на банката, а от У. Булбанк е върна отговор, че сметките на жалбоподателката- З. и ЕТ „Валентин ММ- Ралица Захариева“ са запорирани. От Р. Банк е получен отговор, че по откритата сметка на лицето няма наличност. Видно от данните по изпълнителното дело, заповрните съобщения са връчени на търговските банки, тъй като същите са отговорили съответно на 23.11.2017 г.- „Банка ДСК“ АД, на 22.11.2017 г. – У. Булбанк, на 23.11. 2017 г. от Р. Банк и на 22.11.2017 г.- Банка „О.“.

В случая жалбоподателката е направила възражение за изтекла погасителна давност на 02.08.2024 г. за установени публични задължения по изпълнително дело №[ЕИК]/2016 г. Съгласно разпоредбата на чл. 171, ал. 1 от ДОПК, публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок.

Към преценката за породени последици от налагането на заповест за вземане на длъжника по изпълнителното дело са относими две обстоятелства – длъжникът да има открита банкова сметка в съответната търговска банка и датата на получаването на заповестното съобщение от търговската банка и тези са подлежащите на преценка данни, както следва от чл. 202, ал. 1 от ДОПК. Съгласно посочената разпоредба, заповестта се смята за наложен в деня и **часа на постъпване на заповестното съобщение в търговските банки**. Към датата на дадените отговори – 23.11.2017 г.- „Банка ДСК“ АД, на 22.11.2017 г. – У. Булбанк, на 23.11. 2017 г. от Р. Банк и на 22.11.2017 г.- Банка „О.“, заповестите върху вземания на 3. от търговските банки, са наложени. Видно от разпоредбата, законодателят не въвежда други изисквания за да се счита, че заповестта на вземане от търговска банка е наложен. Без значение за преценката, дали процесното изпълнително действие е произвело своето правно действие към момента на извършването му, е дали има налично парично вземане за удовлетворяване на размера на изискуемото публичното задължение.

Постановлението за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С170022-022-0072187/20.11.2017 г., издадено от Д. Г. – публичен изпълнител при ТД на НАП С. за събирането на установено и изискуемо вземане по изпълнително дело №[ЕИК]/2016 г. в същата дирекция срещу Р. С. З., общо в размер на 17 080,96 лв., в това число лихва 4 191,16 лв. и за главница – 12 889,80 лв., представлява първото изпълнително действие, с което са предприети действия по принудително изпълнение. Релевантни са възраженията на жалбоподателя за изтекла погасителна давност по чл. 171 от ДОПК. В този смисъл е посоченото в мотивите на Тълкувателно решение № 7 от 15.04.2021 г. по тълк. дело № 8 /2019г. на ОСС на В. и I и II колегии. В него е прието, че позоваването на предвидената в закона погасителна давност е средство за защита на длъжника. Ето защо, всяко действие, с което давността се прекъсва, следва да е доведено предварително до неговото знание. При образуването на изпълнителното дело длъжникът не взема участие, следователно с това действие не може да бъде прекъсвана давността. Лицето, срещу което се предприемат действията по принудително изпълнение, следва да бъде наясно, че бездействието на взыскателя е приключило и той заявява претенциите си за плащане на публичното задължение.

„Лицето, срещу което се предприемат действията по принудително изпълнение, следва да бъде наясно, че бездействието на взыскателя е приключило и той заявява претенциите си за плащане на публичното задължение. Не може да бъде прекъсната давността, без длъжникът да е узнал за това. Обстоятелството, че между публичния взыскател и публичния изпълнител е започнала кореспонденция относно необходимостта от предприемането на принудително изпълнение не е сред действията, които по своето съдържание са основание за прекъсване на давността. От тълкуването на чл.172, ал.2 ДОПК се налага извод, че нормативната уредба има предвид само тези действия, които са сведени до знанието на длъжника. Само те могат да послужат за прекъсване на давността, а образуването на изпълнително дело не е сред тях.“

От тълкуването на чл. 172, ал. 2 ДОПК се налага извод, че нормативната уредба има предвид само тези действия, които са сведени до знанието на длъжника. Само те могат да послужат за прекъсване на давността, а образуването на изпълнително дело не е сред тях. Нормата на чл. 172, ал. 2 ДОПК предвижда като юридически факт, прекъсващ давността, предприемането на действия по принудително изпълнение. Нормата е конкретна, ясна и следва да се прилага стриктно. **Образуването на изпълнително дело по реда на чл. 220, ал. 1 от ДОПК и съобщението по чл. 221, ал.1 от ДОПК не прекъсват давността.**

Съобщението по чл. 221, ал. 1 от данъчно-осигурителния процесуален кодекс не прекъсва давността. Във връзка с чл. 221, ал. 4 от ДОПК следва да бъде взето предвид изложеното в мотивите на тълкувателното решение за следното:

„Следва да се държи сметка и за предвиденото в ал. 4 на същия член, че принудителното изпълнение, при липса на обезпечителни мерки, започва чрез налагане на заповест или вписване на възбрана. Това са изрично посочените принудителни действия, които може да предприеме публичният изпълнител, (..) Нормата на чл.172, ал.2 ДОПК предвижда като юридически факт, прекъсващ давността, предприемането на действия по принудително изпълнение. Нормата е конкретна, ясна и следва да се прилага стриктно.“

Следователно, с предприетите от публичния изпълнител принудителни действия чрез издаване на Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх. № С170022-022-0072187/20.11.2017г. и изпратените въз основа на него заповести до търговските банки, е прекъсната по смисъла на чл.172, ал. 2 от ДОПК давността за вземанията, а не е спряна по смисъла на чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК, както неправилно е прието в противоречие с изложеното от върховните съдии. Разпоредбата по чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК има предвид налагане на обезпечения, различни от действия по принудително изпълнение, тъй като е правен абсурд да се счита, че едно и също действие едновременно може да прекъсва и да спира давността.

Така предвидените по чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК обезпечителни мерки са предварителните обезпечителни мерки, налагани в рамките на производство по установяване на публичното задължение – на основание чл. 121 от ДОПК, които се налагат идентично с постановление по реда на чл. 197 ДОПК. Процесният случай не е такъв, тъй като се касае за обезпечаване на задължения които са установени с подадени от данъчно-задълженото лице декларации и станали изискуеми поради изтичането на законоустановените срокове за плащането на задълженията.

Предвид установеното по фактите до тук и мотивите, обусловили издаването на Тълкувателно решение №7 от 15.04.2021г. по тълк. дело № 8 /2019г. на ОСС на В. и І и ІІ колегии, с издаването на Постановлението за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С170022-022-0072187/20.11.2017 г. представляващо акт в хода на изпълнително дело по ДОПК, е прекъснало давността по смисъла на чл. 172, ал. 2 от ДОПК.

В казуса по делото няма данни, постановлението за наложени предварителни обезпечителни мерки да е връчено на длъжника, нито са въведени такива твърдения, за да бъдат изискани доказателства.

За кои обаче задължения е прекъсната давността? Отговорът на този въпрос също може да бъде изведен от мотивите на посоченото тълкувателно решение – забраната за предприемане на принудително изпълнение преди да е изтекъл срокът за доброволно плащане, предоставен на длъжника със съобщението за доброволно

плащане. Съгласно чл. 221, ал. 1 от ДОПК: "Когато задължението не е изпълнено в срок, публичният изпълнител пристъпва към изпълнение, като е длъжен да изпрати на длъжника съобщение, с което му дава 7-дневен срок за доброволно изпълнение." (...) Не без значение е и обстоятелството, че в 7-дневния срок за доброволно изпълнение, предоставен на длъжника, не могат да се предприемат действия по неговото принудително изпълнение. Изпращането на съобщението по своята същност е подготовка за започването на същинския изпълнителен процес, изразяващ се в предприемане на действия по принудително изпълнение чрез предвидените в чл. 215, ал.1, т. 1-3 от ДОПК изпълнителни способи."

Видно от данните по изпълнителното дело, на 3. не е връчено съобщение за доброволно изпълнение за задълженията по декларации за 2013 – 2016 г. включително, разпорежданията за присъединяване на останалите задължения, нямат характер на съобщение по чл. 221 ал. 1 от ДОПК. След като не е връчено такова съобщение за нито едно от задълженията, не е започнал да тече срокът за доброволно изпълнение, съответно такъв срок не е изтекъл. Така по делото на л.59 е представено Съобщение за доброволно изпълнение с изх. № 170022-048-088169/16.05.2017г., но за същото няма данни да е връчено, дори не се съдържа разписка на бланка към него, няма приложени доказателства за изпращането му или връчването му чрез куриер на 3.. След тази дата няма данни за съставено съобщение за доброволно изпълнение.

Следва да се отбележи също, че разпорежданията за присъединяване, предвидени в чл. 217 от ДОПК, не съставляват изпълнителен способ по чл. 215 от ДОПК нито действие по принудително изпълнение, в приложение на такъв способ. Разпореждането за присъединяване по чл. 217 от ДОПК няма за правно действие нито спиране, нито прекъсване на давностен срок по чл.171 и чл.172 от ДОПК. Законодателят не е придал изрично такава правна последица на разпореждането за присъединяване на кредитори, а съдържанието на чл.171 и чл.172 от ДОПК относно давностните срокове, следва да се тълкува стриктно. Постановлението за наложени обезпечения в хода на изпълнителното производство по ДОПК не прекъсва давност за публични задължения, които не са посочени в него, още повече за възникнали след издаването му или присъединени с разпореждане за присъединяване. Законодателят не е предвидил такава правна последица, а разпоредбата на чл. 217, ал. 4 от ДОПК - относно правата на присъединилият се вискател, не следва да се тълкува разширително, на основание принципа за законоустановеност на всички елементи, които могат да породят данъчни задължения, установен и с Конституцията.

Предвид всичко изложено, по отношение на задължения за главници и лихви по декларациите на 3. от 2013 до 2016 години включително, не са извършвани действия, които спират или прекъсват давността, няма данни за връчване на съобщение за доброволно плащане на посочените задължения.

Относно давностният срок по чл. 171, ал.1 от ДОПК за посочените задължения, то следва да се приеме, че са с начало и изтичат както следва:

1.Декларация по ЗДДФЛ за периоди 01.01. до 31.12 за годините 2013, 2014 и 2015г. - точки 1-3 от мотивите на решението
-за задълженията по декларацията за 2013 г., платими след подаване на декларациите през 2014 г., давностният срок по чл.171, ал.1 ДОПК е с начало 01.01.2015 г., изтича на 31.12.2020 г.,

-за задълженията по декларацията за 2014 г., платими след подаване на декларациите през 2015 г., давностният срок по чл.171, ал.1 ДОПК е с начало 01.01.2016 г., изтича на 31.12.2021 г.,

-за задълженията по декларацията за 2015 г., платими след подаване на декларациите през 2016 г., давностният срок по чл.171, ал.1 ДОПК е с начало 01.01.2017 г., изтича на 31.12.2022 г.,

Следователно, за задълженията за главници и лихви по годишните декларации по ЗДДФЛ за 2013, 2024 и 2015 години, давностните срокове по чл.171, ал.1 ДОПК са изтекли към датата на разпореждането на публичния и решението на директора и задълженията следва да бъдат отписани като погасени по давност.

2.Публични задължения по годишни Декларации обр.6 – УПФ, ДОО и ЗО за годините 2013, 2014 и 2015 години, идентично се изчисляват началото и краят на давностните срокове, съответно идентично следва извод, че давностният срок за последните по време декларации е изтекъл на 31.12.2022г.

Следователно, за задълженията за главници и лихви по годишните декларации обр.6 – УПФ, ДОО и ЗО за годините 2013, 2014 и 2015, давностните срокове по чл.171, ал.1 ДОПК са изтекли към датата на разпореждането на публичния и решението на директора и задълженията следва да бъдат отписани като погасени по давност.

3.публични задължения по СД по ЗДДС за данъчни периоди от м. 02.2014г. до м.11.2014г. с начало на давностния срок 01.01. 2015г. – т. 8 от мотивите на решението; СД по ЗДДС за м. 12.2014г., с начало на давностния срок 01.01.2016г., задължения по СД по ЗДДС за от м. 01.до м. 11.2015г. с начало на давностния срок 09.01.2016г. – т. 10 от мотивите на решението ;СД по ЗДДС за м.12.2015г. с начало на давностния срок 01.01.2017г. – т.11 от решението; СД по ЗДДС за периода м. 02.2016г. до м. 03.2016г. – началото на давностния срок е 01.01.2017г.

Видно е, че най-ранният давностен срок за СД по ДДС през 2015г. с начало 01.01. 2015г. е изтекъл на 31.12.2019г., а давностният срок за последната данъчна декларация е с начало 01.01.2017г. и е изтекъл на 31.12.2021г.

Следователно, за задълженията за главници и лихви:

-по СД по ЗДДС за данъчни периоди от м. 02.2014г. до м.11.2014г.

-по СД по ЗДДС за м. 12.2014г.,

-по СД по ЗДДС за от м. 01.до м. 11.2015г.

-по СД по ЗДДС за м.12.2015г.

-по СД по ЗДДС за периода м. 02.2016г. до м. 03.2016г.

давностните срокове по чл.171, ал.1 ДОПК са изтекли към датата на разпореждането на публичния и решението на директора и задълженията следва да бъдат отписани като погасени по давност

4.В решението на директора по т. 13 от мотивите са обсъдени задължения за периода 01.05.2018г. до 31.12.2018г. по декларация обр. 6 за УПФ, ДООи ЗО, но в справката за актуалните задължения към 02.08.2024г. са посочени задължения за периода 01.01.2018г.- до 31.12.2018г., по декларация обр. 6, платими до 30.04.2019г. , с началото на давностния срок 01.01.2020г. Давностният срок за тези задължения изтича към 31.12.2024г., т.е не е изтекъл към датата на разпореждането на публичния и решението на директора и задълженията **не следва да бъдат отписани като**

погасени по давност .

5 За публичното вземане по НП №22-00051/26.03.2014г. на ИА ГИТ, общо 4226,94лв., платимо в рок до 23.11.2015г., съгласно справка за задълженията към 02.08.2014г., директорът в оспореното решение се е позовал на изготвено съобщение за доброволно изпълнение от дата 16.05.2017г., но както се посочи, същото не е връчено, идентично неправилна е преценката за правното действие на постановлението за налагане на обезпечителни мерки по изпълнителното дело. Следователно, не са настъпили основания, касаещи спиране или прекъсване на давността, към датата на издаване на разпореждането е изтекъл 5 – годишният давностен срок по чл.171, ал.1 ДОПК –като се вземе предвид по справка на публичния изпълнител, че срокът за доброволно плащане на глобата е 23.11.2015г. – л. 69 на гърба от делото, то срокът по последната разпоредба е с начало 01.01.2016г. и е изтекъл на 31.12.2020 г. Следователно, към датата на разпореждането на публичния изпълнител и решението на директора, същото е следвало да бъде отписано по давност.

От всичко изложено следва, че жалбата е неоснователна само по отношение на отказа да се отпишат задължения за периода 01.01.-31.12. 2018г. по Декларация обр.6 за ДОО, УПФ и ЗО, като съдът следва да постанови отхвърлянето ѝ.

Жалбата е основателна в частта за задълженията за главници и лихви по следните декларации

- по годишните декларации по ЗДДФЛ и декларации обр.6 – УПФ, ДОО и ЗО за 2013, 2024 и 2015 години,

- по СД по ЗДДС за данъчни периоди от м. 02.2014г. до м.12.2014г.; от м. 01.до м. 12.2015г. и от м. 02.2016г. до м. 03.2016г.

- за публичното вземане по НП №22-00051/26.03.2014г. на ИА ГИТ, общо 4226,94лв.

В тази част съдът следва да отмени решението на директора като неправилно постановено, да отмени разпореждането на публичния изпълнител и върне преписката на последния орган за ново произнасяне, съгласно указанията на съда по тълкуването и прилагането на закона по отношение на задълженията за главници и лихви по посочените декларации

- по годишните декларации по ЗДДФЛ и декларации обр.6 – УПФ, ДОО и ЗО за 2013, 2024 и 2015 години,

- по СД по ЗДДС за данъчни периоди от м. 02.2014г. до м.12.2014г.; от м. 01.до м. 12.2015г. и от м. 02.2016г. до м. 03.2016г.

- за публичното вземане по НП №22-00051/26.03.2014г. на ИА ГИТ, общо 4226,94лв.

Съдът приема, че посоченото в решението на директора, че разпореждането от 19.07.2024г. е издадено то публичен изпълнител Л. П., е фактическа грешка, предвид, че по делото е представено разпореждане с № С240022-137-0005940/19.07.2024г. от Д. Г., т.е. със същия номер и по същото изпълнително дело, като обсъдените в решението на директора.

За пълнота следва да се изложи, че съдът не споделя мотивите в жалбата до съда, според които постановлението за налагане на обезпечителни мерки, издадено в рамките на изпълнителния процес, има за правно действие предвиденото по чл.172, ал.1, т.5 ДОПК – спиране на давността, по изложените по-горе съображения, като акт в производството по принудително изпълнение, постановление като процесното, може да има само правното действие по чл.172, ал.2 ДОПК, тъй като съставлява действие по

принудително изпълнение – в случая първото такова действие по изпълнителното дело срещу З.. Недопустимо е процесното постановление да породи две правни последици едновременно: на спиране на давността и на прекъсване на давността, тъй като съставлява акт по принудително изпълнение.

Предвид изхода на делото и своевременно направено искане за присъждане на разноски – по списък и доказателства за плащане – договора за правна защита и съдействие, на оспорващата Р. С. З., следва да се присъдят 10 лв. за държавна такса и 650 лв. за адвокатско възнаграждение. Съдът не приема възражението за прекомерност на възнаграждението, тъй като делото е с фактическа и правна сложност, а размерът му е в минимален размер по Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Съдът не следва да редуцира размера на разноските съобразно отхвърлената част на жалбата, тъй като се касае за задължения за ДОО, ЗО и УПФ в минимален размер –съответно 24,43 лв., 13,20лв.и 8,26лв.

По изложените съображения и чл. 268 от ДОПК, съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Решение № ПИ-259 от 16.08.2024 г., на Х. М., изпълняващ длъжността директор на ТД на НАП- С., в частта, в която жалбата на Р. С. З., с ЕГН [ЕГН], е оставена без уважение по отношение на Разпореждане с изх. № С 240022-137-0005940/19.07.2024 г., издадено от главен публичен изпълнител- Д. Г. при ТД на НАП – С., с което е разпореден отказ да се отпишат поради изтекла давност **задълженията** за главници и лихви, произтичащи от:

- годишните декларации по ЗДДФЛ и декларации обр.6 – УПФ, ДОО и ЗО за 2013, 2024 и 2015 години,
- СД по ЗДДС за данъчни периоди от м. 02.2014г. до м.12.2014г.; от м. 01.до м. 12.2015г. и от м. 02.2016г. до м. 03.2016г.
- НП №22-00051/26.03.2014г. на ИА ГИТ, общо 4226,94лв.,

И ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ Разпореждане с изх. № С 240022-137-0005940/19.07.2024 г., издадено от главен публичен изпълнител- Д. Г. при ТД на НАП – С., с което е разпореден отказ да се отпишат поради изтекла давност **задълженията** за главници и лихви, произтичащи от:

- годишните декларации по ЗДДФЛ и декларации обр.6 – УПФ, ДОО и ЗО за 2013, 2024 и 2015 години,
 - СД по ЗДДС за данъчни периоди от м. 02.2014г. до м.12.2014г.; от м. 01.до м. 12.2015г. и от м. 02.2016г. до м. 03.2016г.
 - НП №22-00051/26.03.2014г. на ИА ГИТ, общо 4226,94лв.,
- по възражение от **02.08.2024 г.** от Р. С. З., с ЕГН [ЕГН]

ВРЪЩА административната преписка на публичния изпълнител при ТД на НАП – С., за ново произнасяне по Възражението на Р. С. З., с ЕГН [ЕГН] от **02.08.2024 г.** за изтекла погасителна давност, в съответствие с изложеното в мотивите на съдебното решение по прилагането и тълкуването на закона.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Р. С. З., с ЕГН [ЕГН], СРЕЩУ Решение № ПИ-259 от 16.08.2024 г., на Х. М., изпълняващ длъжността директор на ТД на НАП- С., в частта, в която е оставена без уважение ЖАЛБАТА НА Р. С. З. срещу Разпореждане с изх. № С 240022-137-0005940/19.07.2024 г., издадено от главен публичен изпълнител- Д. Г. при ТД на НАП – С., с което е разпореден отказ да се отпишат поради изтекла давност задълженията за главници и лихви, произтичащи от: Декларации обр.6 за ДОО, УПФ и ЗО за 2018г.

ОСЪЖДА Национална агенция по приходите да заплати на Р. С. З., с ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес [населено място], ж.к. „Х. Д. № 135, вх. Д, ет. 2, ап. 86, сторените по делото разноски в размер на 660.00 лв, представляващи разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕПИСИ от съдебното решение да се изпратят на оспорващата, на ответника и на главен публичен при ТД на НАП – С. по изпълнително дело № 22100006912/2010 г. по описа на същата дирекция.

СЪДИЯ: